

Bir Elmanın İki Yarısıyız

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 14 Mart 2024

Belki de yazmamalıyım artık.

Yazdığım onca yılın ardından...

Yazgıma yandığım yazgımla yağdığım...

Minvaller var miadı dolmuşsa eğer ki yeniden derleyeceğim.

Ve de mizacı mevsimin:

Ah, meylettiğim aşkın İlahi Durağı ve edilesi her duayı bilirim ki tek duyandır Tanrı.

Münferit bir hece ile iştiğal ve de müsebbibi iken hüznüm saf tuttuğum sevdanın ulu ulvi Mertebesi.

Tutuştumu da etekleri bu imkânsız çağılıtnın renginde saklı kâh özlemi kâh kıvancı...

Resmedeceğim yeni bir gün daha eklendi bahtıma günün geçiştirmekten de öte geçkin yüreklerin indinde safça saf tutmuşken de bu minvalde.

Sözcükler diken misali çiçeklendiğim ümidin veryansın ettiği ve tüten dumanı ocağın mevsimler de şaşkın aşkın mizacı da.

Devrilesi putlar saklı önümde ve işte devrik cümlelere meyledip aslında nabzını tutuyorum ben hayatın.

Düşkün bir renksin, ey yüreğim:

Ey, mintanım mizacım vazgeçemediğim

Bir iklimden de öte tutulan nutkuma

Kâh ses kâh öfke ektiğim

Yeşeren ruhuma sabık sadık bir minvalde

Endamlı bir hüznle diktiğimsin

Dilemması yüreğimin

Dilaltı iken kelebek ömürlü şiirlerim...

Mahcup bir renk gibi öncemde beyaz...

Aşka dala bata çıka ve işte yüzümdeki pembe duvak.

Göğün iniltisi az evvel dindi sözcüklerimi uyuttuğum anne mizaçlı her ninnide aslında kendimi bulduğum...

Pervasızım severken.

Pervazında asılıyım dinmeyen nazımın niyazımın.

Tutuklusu olduğum kadar da hayallerin.

Perçemime konan yavru serçe.

Peşrevi ve de sözcüklerin ve korunaklı dünyamın geçiş hakkı tanımadığı nice insan nice aldatı.

Hükümsüz yine hükmeden sevdalı ve o kayıp ritminde günün sadece bir örüntüye denk düşmediği de aşikâr benliğimin.

Yitenlerin ardından.

Yataklık edense hüzün urbam.

Yağan mentollü sağanak kıblemde ardı ardına çakan şimşek bense ışık hızıyla sevdiğim kadar ışık hızına denk düşen bir aşkla yazmaya baş koyduğum ve tüm kat izinde duygularımın, doğaçlama yazabilmenin ertesinde huzura erdiği kasvetli doğasında terk edilmişliğin ve işte medet umduğum kalemim ve de şairin dediği gibi:

İnatla yazıyorum.

İdamesi aşkın ikamesi s/onsuzluğun.

Göğün rövanşı.

Cihanın da yok iken kendinden geçmiş sorgu suali.

Köpüren bir lahza gün ışığı ektiğim ve işte yüreğimi de kalemimi de güncelliyorum.

Ezkaza sussun kalemim.

Varsın bir enkaza dönüşsün yazıp da değer görmediğinde kalemim:

Ne çıkar misal ölümlü bir şiiri daha gömüp de ben hazır ol da beklerken yaz emrini ne de olsa bu sebil kalemin emir eriyim bir o kadar rahmeti sonlanmayan sebinin.

Hüzün reşittir hem.

Hazansa muktedir bahara.

Hüzzam makamında aşkın yağın rahmetin otağına da bağdaş kurdum ve gel-geç sevdalara da çekmişken restimi.

Bir sağaltıl mademki kalemin bu aşka suç ortaklığı yaptığı ve ben kıblemde sesleniyoruz azat edilmeyi bekleyen her sözcüğe yüreğimden gelen her cümleye de kefil iken.

İrdelemem gerekenler var gerekçe beyan etmesem de geçiştirebildiğim duygularım var hem de geçimsiz addedilebilen bir ruh bir mizaç benimki.

Uyuya kalmışken hem de bir ömür.

Uykuya olan düşkünlüğümde geride kalanlar ve uykulu gözlerimi yakan bir ateş bir duman sihirli bir yolculuk iken rüyalar gecemi gündüz bildiğim seferisi hayatın bazen bir ukde bazense umresi hayatın kazaya kurban verdiğim hayallerim ve dün de takılı kalmış en genç yaşında inzivaya çekildiğimden de bir adım sonrası sunumu zanların sancılı bir varoluşta hiçliğimin ve patavatsız insanların kurbanı olduğum

kadar kur yapan sözcüklerin kumsalında saklı bir istiridye gibi ya da bir çakıl taşı ve işte sevdamin suskun o lal alfabesi.

Çat pat konuşmaya çalışan bir çocuk gibi ya da bir yabancı dili ilk kez telaffuz eden bir yabancı gibi şaşkınlığın dibini gördüğüm ve dilimin dolandığı bir ömrü heba etmenin ertesi.

Bomboş bir sayfaya kör gözlerle b/aktığım aşikâr.

Israrla yazmanın ertesi ıslanan kalemim.

Ölümü irdeleyen bir boşluk bense hoşluk bilmişken ve işte o boş kümenin en sadık elemanı:
Boşa düştüğüm.

Başta geçtiğim.

Başta savma.

Ve başta iklimin kabrindeyim.

Suretler yanılta ve suskun ve değişken ve sancılı.

Sureler yüreğimde uçuşan ve annemin dualarında hayat bulduğum ve anne ikliminde huzura erdiğim ve ölümün suretinde...

Kaskatı kesilmiş bir beden.

Rengi kaçmış bir kazak.

Mermerden mezar taşım bile yok iken oysaki ben ölümü ısmarladım Kara Meleğe ölüm iken ikame etme ihtimali ile sekerken de yaşarken kör topal haraç mezat uzandığım yatağım ölümü çağrıştıran uykuda bile huzur bulamadığım kadar ve işte her gün ama her gün huzuruna çıkarken o beyaz boş sayfanın iniltisinde nükseden sözcüklerle hemhal lakin...

Kalem sus pus oldu mu hele ki...

Kale duvarlarım yıkık.

Kaile alınmadığım kadar kederin yolcusu.

Kaderin ihtiva ettiği o minval.

Kamuoyunda rağbet görmeyen bir aday gibi insanların seçiminde işaretledikleri o şık:
Hiç biri.

Hiç birisi herkesin.

Hiçliğin kaputu.

Sözcüklerin tabutu.

Tabular.

Kırılan putlar ve de.

Kırgın göğün serkeş bulutları bense sürüden ayrı düşmüş bir göçmen kuş ölümüne yürüdüğüm hüznle örtüştüğüm ömrün güme gittiği.

İsyen doluyum bu gün ama kendime.

İbraz ediyorum her duyguyu kümülatif bir sağdıç iken lügatten sökün eden sözcükler.

Bulamadığım bir kapı bulamazken kendimi.

Bünyemde sakladığım zehri içine çekti mi de kalemim.

Sır küpü.

Serlerden ibaret.

Şehrin surlarında yaşadığıma delalet ve işte şehrin tapusu üstüme ve işte şiirlerin hicvinde saklıyım bol keseden sevdiğim kadar boşa düşen bir vatandaş gibi hiçliğin dik kalesinde tevazu yüklü yüreğimin de sarkıtlarında gizlenmiş bir çiy tanesi yağın rahmete sevdalı ve ben Rabbime yürüyorum...

Öncemden farklı asla bir sonram olmayacağını da bilincinde ve anda saklı bir kör nokta kordan sözcüklerin inşa ettiği külliyesinde yalnızlığın közündeki kor ve içindeki yangının sonlanmayacağını bile değil ki sönmek ve işte büyüten kıvılcımlar hele ki ilk gün daha dün gibi aklımda: kalemi ilk kez elime aldığım gecenin ertesinde yaşayacağım bunca acıyı da kâğıda dökmekle iştiğal hayatı cennet bildiğim bir sekmede cehennemi yaşadığım kadar kendinden bihaber...

Tren rayındaki rolüm ve hızına âşık olduğum aşkın kaldırma kuvvetinde seken bir kuş gibi özgürlüğüm eğer ki çalınmamış olsaydı ta çocuk yaşımda ve özgüvenim ile sağaltmaya durduğum acılarım.

Hangi rengin kefeninde saklı ise karanlık.

Hangi minvalde yol alıyorsa insan.

Meclisten geçmeyen bir kanunu Karun bellediğim ve yüreğimle temyize gidip da meleklerden temiz kâğıdı almanın verdiği huzur ile dalgalanıyorum ruhumun köstekli saatinde an geliyor daralıyor içim ve göğün en metruk köşesine otağı kurup da yeryüzünde sığınacak bir liman bulamadığım kadar da biliyorum artık insanların ne denli sağır ve sevgi özürülü olduğunu...

Yine de kamaşıyor gözlerim.

Yine de kaynaşıyor yüreğim

Yedieminde unutulmuş bir cüzdanda saklı tedavülden kalkmışken pek çok duygularım.

Pekişen bir hasretin g/izini sürüyorum.

Yorgun fitratımla ip atlıyorum kalemime her kendi kaleme gol attığında göğüslüyorum ipi ve yere göğe sığamıyorum ne zaman kalemden ayrı düşsem ve ne zamanki kaile alınmasam içimdeki çocuk defalarca ölüyor bense taziyelerimi kalemime sunuyorum çünkü insanların aldırmaçlığında biliyorum ki sergiledikleri her yalan duygu bir aldatıdır ve işte hüznümden yaptığım bir alıntıdan daha yola düşüp baş koyduğum o minvalde kırağı çalan yüreğime d/okunuyor yazdıklarım...

Bir elmanın iki yarısıyız kalemime yaşadığım aşkın da şadırvanı iken kâh gaipten gelen coşkun kâh gaipten gelen ilham perim ve idare lambasında geçen yıllarımdan da arda kalan iken gözlük numarası ilerlemişken gözlerimin.

Gözümün neminde abdest alan kalemime.

Rabbın Dergâhına sığınıp kulağımda iken de her ezan sesi.

Mıntıkam.

Rabıtam.

Rayıcı olmayan bir rüzgâr mağlup geldiğim.

Kumdan kalelerim ve kalemime inşa ettiğim köprüler belki de yaktığım gemiler bense kalemin c/ esaretinde bir yankıya daha sahip çıkıp yangın ertesi sadece kalemimi kurtarmakla mükellef olsam da görüntüde s/onsuzluğa nail olmanın da sergüzeşt bestesi iken yaşama sevincim ve pişekar güftesi ömrün kalemime sektiğim ve kalem-kakan mizacımda saklı tutulması duyguları bir derviş gibi fikrimle zikrettiğim...